

ΟΧΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΑΛΛΑ ΕΛΕΟΣ.

Ἐπὶ Ναπολέοντος τοῦ Μεγάλου ἡμέραν τινὰ παρυσιάσθη μόνη εἰς τὴν πόλιν τῶν ἀνακτόρων μία κόρη. ἕως δεκατεσσάρων ἔτων τὴν ἡλικίαν, ἤτις διὰ τῶν θαυρῶν καὶ παρακλήσεών της τόσον συνεκίνησε τοὺς θυρωροὺς καὶ στρατιώτας ὥστε τὴν ἀφῆκαν νὰ εἰσέλθῃ, ὅπως ὁμιλήσῃ μὲ τὸν Ναπολέοντα. ὅστις ἦτο τότε Πρῶτος Ὑπατος τῆς Γαλλίας. Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν διὰ τῆς ὁποίας ἐμελλεν ὁ Ναπολέων μὲ τοὺς ἀξιωματικούς του νὰ περάσῃ. Ἄμα λοιπὸν ἐφάνη ἔπαιον εἰς τοὺς πόδας του, καὶ μὲ ἱκετευτικὴν φωνὴν καὶ λυγμοὺς ἀνέκραξε « Συγχωρήσατε, συγχωρήσατε τὸν πατέρα μου! »

— Καὶ τίς εἶναι ὁ πατήρ σου, καὶ τίς εἶσαι σύ; — ἤρωτησεν ὁ Ναπολέων.

— « Ὀνομάζομαι Λαϊόλια, » ἀπεκρίθη, καὶ μετὰ θαυρῶν προσέθεσεν. — « Ὁ πατήρ μου εἶναι καταδικασμένος εἰς θάνατον! »

— « Ἄ, δεσποινίς, » εἶπεν ὁ Ναπολέων, — « δὲν δύναμαι νὰ πράξω τίποτε ὑπὲρ τοῦ πατρός σου. Αὐτὴ εἶναι ἡ δευτέρα φορὰ, ὅτε εὐρέθη ἔνοχος προδοσίας τῆς πατρίδος του. »

— « ὦ ναί! » ἀπεκρίθη ἡ δυστυχὴς κόρη. — « Τὸ ἐξεύρω, ἀλλὰ δὲν ζητῶ δικαιοσύνην, ζητῶ ἔλεος! Σᾶς ἱκετεύω, συγχωρήσατε, ἄ, συγχωρήσατε τὸν πατέρα μου! »

Τὸ χεῖλος τοῦ Ναπολέοντος ἔτρεψε, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ὑγράνθησαν. Μετὰ μίαν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν σιωπηλῶς ἐζήτησε νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησίν του, ἔλαβε τρυφερῶς τὴν χεῖρα τῆς κόρης καὶ εἶπε.

— « Χάριν σοῦ, κόρη μου, θὰ συγχωρήσω τὸν πατέρα σου. Ἄρκει τοῦτο. Τώρα ἐπίστρεψε εἰς τὴν οἰκίαν σου. »

Ἡ ἱστορία αὕτη φιλοτατοῖ μοι ἀναγνώσται μᾶς διδάσκει ἀκριβῶς τὴν θέσιν μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι ἡμεῖς εἴμεθα ἁμαρτωλοὶ, καὶ κατὰ τὸν νόμον τῆς δικαιοσύνης πρέπει νὰ τιμωρηθῶμεν· ἀλλ' ἔρχεται ὁ Χριστὸς, ὁ Μεσίτης μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, καὶ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ λάβῃ ἔλεος δι' ἡμᾶς καὶ νὰ μᾶς συγχωρήσῃ, ὅχι διότι ἀξιζομεν νὰ συγχωρηθῶμεν, ἀλλὰ διότι μᾶς εὐσπλαγχνίζεται καὶ δὲν θέλει νὰ χαθῶμεν αἰώνιας.

Ὁ Χριστὸς μάλιστα ὄχι μόνον ἐμεσίτευσεν μὲ τὸν Θεὸν δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ ἐτιμωρήθη αὐτὸς ἀντὶ ἡμῶν, ὥστ ἡμεῖς νὰ ἐκφύγωμεν τὴν τιμωρίαν· ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς διὰ νὰ λυτρωθῶμεν ἡμεῖς ἀπὸ τὰ αἰώνια βάσανα. Πόσον πρέπει νὰ τὸν ἀγαπῶμεν διὰ τοῦτο!

Εἰς τοὺς ναύτας τοῦ «Ναυάρχου Μιαούλη.»

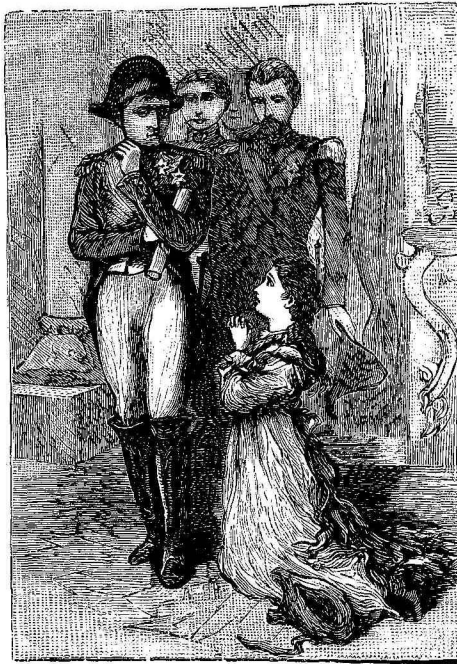
Ποίημα τὸ ὁποῖον ἀπηγγέλη ἐν Ῥάμλε ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Κ. Κωνσταντινίδου εἰς γέυμα, παρατεθεὶν πρὸς τιμὴν αὐτῶν.

Ναύταις μου, σὰν ἀράξετε σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν πόλιν,
δὲν αἰσθανθήκετε παλμὸ εἰς τὴν καρδίαν σας ὄλοι;

τῆς Ἀλεξάνδρας τὸ ψηλὸ
σὰν εἶδετε φανάρι,
δὲν σας ἐφάνη ἡ σκιά
πῶς ἦτο τοῦ Κανάρη;
Παράπονο δὲν ἴκούσατε
σιγὰ ἀπὸ τὸ κύμα,
πῶς στόλου δὲν ἠμπόρεσε
νὰ γένη μαῦρο μνημα;

Λέγουν πῶς σὰν ἀράξετε
ἀγέρας δὲν φουσοῦσε
σὲ αὐρα μετεβλήθηκε...
Συγχώρησι Ζητούσε!
Συγχώρησι! γιατί αὐτὸς
μᾶς ἄρπαξ ὁ ἀγέρας
τῆς ναυτικῆς παλληκαριάς
τὸ ἔνδοξο τὸ γέρας!
Ἄχ! δεύτερο θὰ εἶχαμε
θρόμβον Σαλαμίνος,
ἀν ἔξαφνα δὲν φύσαε
ὁ ἄνεμος ἐκεῖνος!

Καλῶς τα, τὰ δελφίνια μας,
σ' αὐτὸ τὸ περιγιάλι
εἰς τὴν θερμὴν μας πέσαστε
καὶ ἀνοικτὴ ἀγάλη.

« Συγχωρήσατέ μοι τὸν πατέρα. »

Στὰ στιβαρὰ τὰ χεῖρα σας κρατεῖτε τὸ τιμόνι
τοῦ μέλλοντος, καὶ εἰσθε σεῖς παρηγοριά σας μόνη.
Καλῶς τα, τὰ ναυτόπουλα, τῆς θάλασσας καμάρη!
Ἄπόγονοι τοῦ Κριεζῆ, Μιαούλη καὶ Κανάρη!
σεῖς εἰσθε ἡ ἐλπίδα μας, σεῖς ὄλο μας τὸ θάρρος.
Συλλογισθῆτέ το καλὰ τὸ θεῖο αὐτὸ βάρος!

Ἐὰν ἐλευθερίας φῶς εἰς τὴν Ἑλλάδ' ἀστράφτη,
τὸ χεῖρι τὸ ἀτρόμητο τὸ ἀναψε τοῦ ναύτη.
Ἑλλάς καὶ Ναύτης εἶνε ἓν, ἀχώριστο ζευγάρι,
χωρὶς αὐτὸν εἶν' ἡ Ἑλλάς, σὰν στὴ ἔρηρὰ τὸ ψάρι.

Πηγαίνετε εἰς τὸ καλὸ, ἀδελφοὶ ἀγαπημένα!
Μίαν εὐχὴν σᾶς διδομεν μὲ μάτια θαυρασμένα·
Νὰ ταξιδεύσατέ ποτε μὲ ὀλοκλήρους μοίρας,
καὶ στολοκαύταις μὲ θαυλὸ Κανάρη εἰς τὰς χεῖρας!